

Arrest

nr. 112 185 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat H. RIAD en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Kabul, maar woonachtig in de regio van herkomst van uw vader, Laqaya, in de provincie Baghlan, Share Jadid. U verklaart dat u Afghanistan diende te verlaten uit vrees voor uw schoonfamilie.

U werd ongeveer negen jaar geleden gedwongen uitgehuwelijkt aan een man die commandant was van Hezb-i-Islami. Ook uw schoonbroer en schoonvader hadden activiteiten voor deze partij. Na uw huwelijk woonde u in bij uw schoonfamilie, Share Jadid, Dashte Khast. U heeft twee minderjarige kinderen. Uw schoonmoeder verbood u kort na uw huwelijk contact te onderhouden met uw moeder. Zo was u er niet van op de hoogte dat uw vader en moeder gescheiden waren, noch dat uw moeder, broer F(...) en zussen M(...) en S(...) intussen in Iran woonden. U werd door uw schoonfamilie niet goed behandeld en regelmatig geslagen door uw schoonvader. Zo mocht u het huis nauwelijks verlaten

en al zeker niet zonder begeleiding. Ongeveer twee jaar geleden werd uw man gedood in u onbekende omstandigheden, ze brachten zelfs zijn lichaam niet thuis.

Vervolgens werd u door uw schoonouders en schoonbroer onder druk gezet om te hertrouwen met uw schoonbroer, zoals gebruikelijk. U wilde echter niet trouwen met uw schoonbroer die zestig jaar is. U was radeloos en wilde tot twee maal toe zelfmoord plegen. Dan, op de ochtend van de dag dat u 's avonds zou worden uitgehuwelijkt aan uw schoonbroer, gebruikte u een smoes om de deur uit te geraken. U ging naar uw buurvrouw, die op de hoogte was van uw penibele situatie. U vertelde haar alles en smeekte haar u te helpen naar Kabul te geraken. Deze buurvrouw was een verre verwante van uw moeders vriendin, die in Kabul woont. U dacht daar ook uw moeder te vinden, maar vernam dat uw moeder al jaren in Iran was, samen met uw broer F.(...) en uw zussen M.(...) en S.(...).

U bleef drie weken bij de vriendin van uw moeder, in Kabul. Zij en haar man regelden uw vertrek naar Iran. U reisde met een paspoort voorzien van een visum, per bus naar Iran. Daar vernam u van uw broer dat uw moeder was overleden aan een hartfalen tengevolge haar arrestatie door de Iraanse politie. De politie arresteerde uw moeder omdat uw broer werd gezocht en voortvluchtig was. Bovendien was u angstig dat u ook in Iran zou worden gevonden, omdat uw schoonfamilie er verwanten heeft wonen. Na drie weken besloten jullie Iran te verlaten: u met uw twee kinderen, uw broer F.(...) en uw minderjarige zussen M.(...) en S.(...). In Turkije geraakte u gescheiden van uw twee zussen en sindsdien heeft u geen enkel nieuws van hen. U reisde via Turkije, Griekenland, Servië en Italië naar België, waar u op 1 september 2011 asiel aanvroeg, samen met uw twee jonge kinderen en uw broer B.(...) F.(...) (OV 6.868.804 en CG 11/20524).

U legt een 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) neer, alsook de taskara's van uw kinderen uitgegeven op 16 juli 2010, en een familiefoto. U vroeg in Kabul ook een taskara aan voor uw broer.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door uw schoonfamilie. Verder heeft u behalve uw broer hier in België niemand om op terug te vallen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie niet kan worden toegekend. Immers u heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een risico op vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande conventie, zijnde persoonlijk, daadwerkelijk en systematisch op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U baseert uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan op uw angst voor uw schoonfamilie die bepaald had dat u diende te huwen met de broer van uw overleden echtgenoot, waarop u besloot te vluchten. Echter de manier waarop u bent gevlucht, valt moeilijk in overeenstemming te brengen met wat u verklaart aangaande het profiel van uw schoonfamilie en de wel zeer beperkte bewegingsvrijheid die u kreeg.

Zo verklaart u dat u gedwongen werd uitgehuwelijkt aan een commandant van Hezb-i-Islami en dat ook uw schoonbroer en schoonvader actief zijn binnen de partij. U gevraagd hoe u dat weet, zegt u dat de foto van Gulbuddhin in jullie huis hing (gehoorverslag CGVS p.4) en dat de buurvrouw het u had gezegd (gehoorverslag CGVS p.7). Meer informatie kan u niet geven, omdat "in Afghanistan vrouwen niet met mannen spreken". Toch is het merkwaardig dat u beweert dat uw man 'wellicht' in gevechten is gesneuveld, terwijl u geen enkele informatie heeft over de omstandigheden waarin hij zou zijn gedood. Mocht u dan toch als vrouw 'onwetend' zijn gehouden over dergelijke mannenzaken, is het evenzeer onduidelijk waaruit u afleidt dat uw man betrokken was bij 'gevechten' en in de strijd werd gedood (gehoorverslag CGVS p.3 en p.4). Evenmin kan u informatie geven over de activiteiten van uw schoonvader en schoonbroer. U weet zelfs niet wat uw 'gevreesde' schoonvader qua werk deed (gehoorverslag CGVS p.9).

Wat er ook van zij, u verklaart dat uw schoonfamilie bijzonder strikt was, dat u mishandeld werd door uw schoonvader, dat u geen contacten mocht onderhouden met uw eigen familie en dat u nauwelijks mocht buitenkomen, tenzij onder begeleiding van uw schoonmoeder of schoonvader (gehoorverslag CGVS p.7-8).

Het roept dan ook bijzondere vragen op, hoe u in de door u geschetste familiale context, wist weg te geraken uit het dorp en nadien uit Afghanistan, samen met uw twee kleine kinderen. U hiernaar gevraagd zegt u dat de buurvrouw, die geregeld navraag kwam doen als u geslagen werd, al eerder had aangeboden u te helpen (gehoorverslag CGVS p.8). U verklaart dat de ochtend van de dag waarop 's avonds het huwelijk met uw schoonbroer zou worden voltrokken, u wegvluchtte naar de burens, onder het voorwendsel dat u uw zoon naar de kruidenvrouw diende te brengen, en dat u uw kleine dochter meenam omdat ze huilde. Uw schoonouders waren niet thuis (gehoorverslag CGVS p.8) en uw schoonzus durfde niets te zeggen omdat er gasten waren (gehoorverslag CGVS p.8 en p.10).

De buurman zou u vervolgens met de auto hebben weggebracht naar een taxistandplaats en aan de chauffeur het adres hebben gegeven van de vriendin van uw moeder in Kabul die u zou opvangen. Echter, het is onvoldoende aannemelijk noch geloofwaardig dat uw schoonzus u op de dag van uw huwelijk, waarvan de hele familie wist dat u zich ertegen verzette, naar buiten liet gaan mét uw twee kinderen, zonder begeleiding, en dit terwijl er al gasten waren toegestroomd voor de ceremonie. Te meer u daarvoor nóóit zonder begeleiding de deur had uit gemogen. U hiernaar gevraagd zegt u dat u niet geacht werd de gasten te ontvangen en dat op dat moment enkel de zus van uw overleden man en uw schoonbroer er waren gearriveerd. Deze uitleg kan totaal niet overtuigen. Dat u op de dag van uw 'gedwongen' huwelijk dusdanig gemakkelijk en met een simpel excuus aan uw schoonfamilie - oa. ook uw gevreesde schoonbroer - wist te ontkomen staat haaks op de familiale situatie die u eerder schetste en waar u zelfs stelde dat u als een 'beest' werd behandeld en tot in het extreme werd gecontroleerd (gehoorverslag CGVS p.8).

Hoe dan ook, zelfs mocht u in een impulsieve ingeving naar het huis van de buurvrouw zijn gevlucht, is het vervolgen zeer verbazingwekkend dat u ook haar man wist te overtuigen om u nog hetzelfde moment weg te brengen, terwijl in het huis ernaast de voorbereidingen voor uw huwelijk volop aan de gang waren. Ook deze gang van zaken is weinig geloofwaardig. Immers, mocht blijken dat de bureu u hadden geholpen, én die kans is bijzonder groot gezien uw beperkte sociale contacten, kan men toch verwachten dat dit binnen de lokale dorpsgemeenschap ernstige gevolgen kan hebben, niet in het minst voor uw buurvrouw en buurman zelf. Ook zichzelf moeten zich bewust zijn geweest van het enorme risico dat zij namen. Temeer daar juist deze bureu u hadden verteld dat uw man een bekende commandant van Hezb-i-Islami was, waaruit kan worden afgeleid dat zij weet hadden van de politieke en de streng religieuze achtergrond van uw schoonvader, man en schoonbroer en zij bijgevolg toch geducht moeten zijn geweest voor mogelijke represailles van die kant uit éénmaal zou blijken dat u uit het huis was 'verdwenen'.

U gevraagd naar de reden waarom uw buurvrouw u heeft geholpen, zegt u dat zij 'relaties' had met de vriendin van uw moeder die in Kabul woont. Of u met 'relaties' doelt op vriendschappelijke relaties of op enige familieband, weet u niet te verduidelijken, wat andermaal frappant is. Zelfs aangenomen dat uw buurvrouw vanuit die optiek bereid was zelf een enorm risico te nemen, en ook haar toekomst in het dorp op het spel te zetten, is het nog altijd totaal niet plausibel dat u vanuit uw straat ongezien zou zijn kunnen weggeraken, dat niemand uit het dorp of uit het huis van uw schoonfamilie zou hebben opgemerkt dat u - als toekomstige bruid - , mét uw kinderen, in de auto van de buurman bent weggereden, iets wat totaal ondenkbaar moet zijn geweest in de door u geschetste situatie.

Dat uw schoonfamilie u vervolgens niet op het spoor kwam in Kabul is al even merkwaardig. Immers u verbleef nog ongeveer drie weken in Kabul, waarbij u de tijd nam om, met de hulp van de man van de vrouw die u er opving, de taskara's voor u en uw twee kinderen en uw broer te regelen, alsook een paspoort voor uzelf aan te vragen (gehoorverslag CGVS p.8 -9). Het kan voor uw schoonfamilie niet zo moeilijk zijn geweest om te achterhalen wie u mogelijks in het dorp had geholpen om te ontkomen en waar u dan mogelijks naartoe was gegaan. Binnen de familiale situatie die u schetst moet uw schoonfamilie razend hebben gereageerd op uw 'verdwijning', al zeker de dag zelf van het huwelijk, wat hen enorm gezichtsverlies moet hebben opgeleverd. Er mag worden aangenomen dat zij - rekening houdend met het belang van de familie-eer binnen de Afghaanse maatschappij - alles in het werk zullen hebben gesteld om u te vinden. Op die manier moeten zij al snel zijn uitgekomen bij de buurvrouw, zo wat de enige persoon in het dorp waarmee u sociale contacten onderhield, en dat de kans aldus wel zeer reëel is dat uw 'redster' duchtig op de rooster zal zijn gelegd. Dat uw schoonfamilie aldus niet te weten zou zijn gekomen waar u verbleef, of wie u heeft geholpen (met alle gevolgen van dien voor die personen), en/of welke route u uit het dorp heeft gevolgd, kan echt niet worden geloofd.

Tijdens uw verblijf in Kabul had u nochtans geen problemen en werd u al die tijd ongemoeid gelaten, wat dan weer wijst op het tegendeel, namelijk dat uw schoonfamilie toch niet zoveel moeite heeft gedaan om uw verblijfplaats te achterhalen en/of zich niet meer in u interesseerde wat dan weer klemmt met uw bewering dat zij er alles zullen aan doen om u, eender waar, terug te vinden en te straffen voor uw ongehoorde daad.

Tevens is het bevreemdend dat de vriendin van uw moeder en haar man u in Kabul hielpen met het regelen van documenten en tickets, maar dat u na uw vertrek niets meer heeft laten weten, noch dat u bij/via hen informeerde naar de situatie van uw buurvrouw in het dorp en naar de mogelijke (re)acties van uw schoonfamilie na uw plotse vertrek of mogelijke ontwikkelingen die zich in dit verband kunnen hebben voorgedaan. U zegt dat u dit heeft nagelaten uit angst dat uw schoonfamilie u op het spoor zou kunnen komen. Echter, zoals reeds aangeven, het kan voor uw schoonfamilie niet zo moeilijk zijn geweest om te weten te komen wie u heeft geholpen, aangezien u aangeeft dat u, buiten uw buurvrouw, nauwelijks sociale contacten had. Bovendien, door u hierover niet te informeren geeft u blijk van een grote desinteresse in wat er zich mogelijks nog kan hebben voorgedaan, zowel naar uw

behulpzame buren toe, als naar uw eigen situatie toe. Deze houding staat haaks op de door u beweerde vrees voor uw 'vreselijke' schoonfamilie.

Verder is het opvallend dat, hoewel er een duidelijke link is tussen uw buurvrouw en de beste vriendin van uw moeder, u niet zou geweten hebben dat uw moeder, broer en zussen zich al die tijd al in Iran bevonden. Dat de vriendin van uw moeder wel over het nummer beschikte van uw broer Fahim in Iran, maar dat deze niet op de hoogte zou zijn geweest van de geboorte van uw kinderen is weinig geloofwaardig. Dat deze vriendin uw buurvrouw niet op de hoogte zou hebben gebracht van het vertrek van uw familie naar Iran, valt evenmin te geloven. De indruk is gewekt dat uw vertrek zorgvuldiger en op voorhand werd gepland dan wat u verklaarde, en dat dit niet gebeurde in een opwelling omdat u 's avonds zou worden uitgehuwelijkt.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vluchtrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en wordt u bijgevolg de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. Het leven dat u binnen uw schoonfamilie leidde enerzijds versus de wel zéér gemakkelijke en vlotte manier waarop u aan hen kon ontkomen anderzijds zijn volledig tegengesteld aan elkaar en maakt dat aan geen van beide deelaspecten van uw relaas - noch de familiale situatie, noch de reden en de wijze waarop u bent ontkomen - geloof kan worden gehecht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Alhoewel u verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan, kan u over een veilig onderkomen in Kabul - uw geboortestad - beschikken. Voor uw vertrek naar Europa verbleef u reeds enkele weken in Kabul en genoot er opvang in het gezin van de vriendin van uw overleden moeder, die u zelfs 'tante' noemt, wat duidt op een bijzondere en hechte band (gehoorverslag CGVS p. 4). Zij was bereid voor u te zorgen, u zelfs te helpen met het in orde maken van de nodige documenten voor u en uw kinderen. Ook haar echtgenoot deed het nodige om u uit de nood te helpen. U ging daarenboven op eigen houtje naar de plaatselijke autoriteiten en verkreeg er een paspoort en taskara's voor het hele gezin.

U haalt geen enkele reden aan waarom u niet langer in Kabul zou kunnen verblijven. Zelfs aangenomen dat u een jonge weduwe bent, betekent dit nog niet dat u 'alleenstaand' bent, tzt. dat u bij een eventuele terugkeer naar Kabul geen 'mannelijke beschermer' meer heeft. U bent hier in het gezelschap van uw oudste broer F.(...), die als beschermer van uw gezin kan optreden, én ten aanzien van wie het CGVS eveneens een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling heeft genomen met weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op basis van de mogelijkheid tot interne vlucht naar Kabul.

De stad Kabul is voor u veilig en toegankelijk, u heeft er een sociaal-familiaal opvangnet, waardoor u er beschikt over een intern vluchtalternatief. Gezien er nauwelijks geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas, is het evenmin aannemelijk dat u in deze stad een conventie-gerelateerde vrees voor vervolging zou moeten koesteren ten aanzien van uw zgn. gevreesde schoonfamilie.

Dient in casu de veiligheidssituatie in Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijkt

wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara's tonen uw identiteit aan, dewelke hier niet ter discussie staat. De familiefoto die u voorlegt behoort tot de privésfeer een toont geenszins aan dat u in een vreselijke gezinssituatie was terechtgekomen. Overigens is het veelzeggend dat u er niet slaagt uw paspoort, dat u in Kabul zou hebben bekomen, kan voorleggen. U zou het zagezegd in Iran hebben 'weggegooid' (gehoorverslag CGVS p. 5). De reden hiervoor is totaal onduidelijk en deze vaststelling doet evenzeer twijfels rijzen bij uw oprechtheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 12° en 48/3 f) van de vreemdelingenwet, artikel 4, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, artikel 22bis van de Grondwet, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing met geen woord rept over het lot en vooral de nood aan internationale bescherming in hoofde van haar twee minderjarige kinderen R. en A.. Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing niet onderzoekt aan welk risico op ernstige schade haar kinderen, die behoren tot een kwetsbare groep, ingeval van terugkeer naar Afghanistan worden blootgesteld. Zij is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als administratieve autoriteit het belang van het kind dient te onderzoeken. Zij citeert de artikelen 1, 12° en 48/3 f) van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 22bis van de Grondwet, en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Zij benadrukt dat ook het UNHCR aanbeveelt dat er in asielbeslissingen betreffende Afghanen een specifieke motivatie voor de kinderen gegeven wordt. Onder verwijzing naar het Human Rights Watch rapport van maart 2012 getiteld "*I had to run away*" voert verzoekster aan dat ingeval van terugkeer naar Afghanistan haar schoonfamilie haar kinderen zal meenemen en zij gescheiden zullen worden van hun moeder. Voorts wijst verzoekster op de samenwerkingsplicht omschreven in artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn, en citeert uit het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (C-277/11).

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève *juncto* artikel 48/3 f) van de vreemdelingenwet, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, de artikelen 1, 12°, 48/4, 48/5, § 2 en 57/7bis van de vreemdelingenwet, artikel 4, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel verwijt verzoekster het Commissariaat-generaal geen enkel onderzoek te hebben gevoerd naar haar risicoprofiel, noch naar de genderspecifieke daden van vervolging en de reële schade waarvan zij het slachtoffer geweest is. Verzoekster meent dat de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in Afghanistan de vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster en haar kinderen gegrond maken. Zij verwijst voorts naar en citeert uit een arrest van het Europees Hof

voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de situatie voor vrouwen in Afghanistan (N. v. Sweden), en werpt op dat gezien het Europees Hof stelt dat een “general risk indicated by statistic and international reports” genoeg is om te bewijzen dat er een risico is bij terugkeer, ook hier dient aangenomen te worden dat verzoekster een duidelijk risico op vervolging loopt bij terugkeer. Verzoekster citeert ook uit een conclusie van het 1985 van het UNHCR. Volgens verzoekster kunnen vrouwen beschouwd worden als een sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Meer bepaald zijn het, zo oppert verzoekster die stelt dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de Kwalificatierichtlijn duidelijk van een gender gerelateerde vervolging spreken, de jonge Afghaanse vrouwen die de in de gemeenschap heersende sociale normen, zeden of gewoontes overtreden en afwijken van de aan hen opgelegde genderrol die discriminatie en vervolging ondergaan, zowel door de maatschappij in het algemeen als door de Afghaanse regering. Zij verwijst in dit verband vervolgens naar een Resolutie d.d. 24 september 2010 van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa. Verzoekster stelt vast dat geen enkele vraag/informatie aan de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal (CEDOCA) werd gevraagd omtrent de gender-gerelateerde vervolgingen in Afghanistan, noch omtrent de praktijk waarbij weduwen gedwongen aan hun schoonbroer worden uitgehuwelijkt, noch omtrent de gevolgen voor een vrouw die aan haar schoonbroer was beloofd en wegvluchtte, noch omtrent de gevolgen hiervan voor het kind. Verzoekster voert voorts aan dat er niet getwijfeld wordt aan heel haar relaas, aan haar vorig huwelijk, aan haar leven bij haar schoonfamilie en aan de geboorte van haar twee kinderen, en dat deze elementen op zich de toepassing van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet vereisen.

In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat haar broer niet als beschermingsactor kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Vooreerst omdat verzoeksters broer F. uit België vertrokken is. Voorts omdat verzoeksters broer niet voldoet aan de vereisten vervat in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Tot slot omdat het Commissariaat-generaal niet weet hoe de relatie is tussen verzoekster en haar broer en er geen rekening gehouden is met de culturele context. Verzoekster stelt zich luidop de vraag of het niet mogelijk is dat haar eigen broer haar eveneens zou uithuwelijken gezien de culturele traditie en normen hieromtrent, en de harde economische realiteit in Afghanistan waardoor een jonge man het niet zou zien zitten om te moeten instaan voor een gezin.

In een derde onderdeel voert verzoekster aan dat de motieven van de bestreden beslissing door geen enkel objectieve informatiebron ondersteund zijn, zelfs niet door de verklaringen van verzoekster. Verzoekster citeert haar verklaringen over het “profiel” van haar schoonfamilie. Zij stelt dat zij niet heeft gezegd dat zij nooit zonder begeleiding de deur uit mocht. Verder voert zij aan dat zij uitgelegd had dat zij in het verleden al als excuus een bezoek bij de lokale dokter had opgegeven om het huis te kunnen verlaten. Ook geeft verzoekster aan dat zij geen “excuus” aan haar schoonfamilie heeft moeten geven, maar aan haar schoonzus, de vrouw van de man waarmee verzoekster gedwongen zou moeten trouwen. Verzoekster wijst er nog op dat kan worden ingezien dat haar schoonzus het niet zag zitten dat verzoekster de tweede vrouw van haar echtgenoot zou worden waardoor zij zich ook niet echt zorgen maakte om verzoekster. Verzoekster wijst erop dat zij aan haar advocaat reeds heeft uitgelegd dat de relatie met haar schoonzus problematisch was en dat zij vaak ruzie hadden. Verzoekster citeert tevens de derde paragraaf in de bestreden beslissing en stelt niet in te zien wat tegenpartij hiermee duidelijk tracht te maken. Zij stelt zich de vraag of het Commissariaat-generaal hiermee tracht aan te tonen dat haar relaas ongeloofwaardig is en dat ze dan niet getrouwd zou zijn geweest met haar overleden echtgenoot. Zij voert voorts aan dat het Cedoca-rapport geen informatie bevat over de man-vrouw relaties in Afghanistan, en dat de tegenpartij nalaat aan de hand van objectieve informatie aan te tonen dat zij dient te weten wat het beroep van haar schoonvader is. Zij stelt zich dan ook de vraag in welke mate de gemiddelde Afghaanse vrouw afkomstig uit een dorp van de provincie Baghlan, die ongeletterd is, contacten heeft met haar man en haar schoonfamilie op de hoogte wordt gebracht van elementen zoals hun werk en hun dagdagelijkse activiteiten. Onder verwijzing naar een rapport van Unesco voert verzoekster aan dat het niet zo opmerkelijk is dat zij weinig wist over het beroep van haar schoonvader of over de omstandigheden van de dood van haar echtgenoot. Verzoekster citeert vervolgens uit een verhaal van een andere Afghaanse vrouw, met verwijzing naar de internetlink. Verzoekster stelt dat de noodzaak om haar relaas te toetsen aan objectieve gegevens, elementen ondersteund door rapporten betreffende vrouwen in Afghanistan onontbeerlijk is om na te gaan of verzoekster bescherming nodig heeft in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, hetgeen volgens verzoekster ook recent werd onderstreept door de International Association of Refugee Law Judges in een rapport over het onderzoek naar de geloofwaardigheid in asielprocedures met verwijzing naar de rechtspraak. Wat de hulp van de buurvrouw Jamila betreft, voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal zijn beslissing steunt op twee foute veronderstellingen die geen steun vinden in het administratief dossier. Zo zou verzoekster nooit verklaard hebben dat de buurvrouw die haar geholpen had naast haar woonde, noch

gezegd hebben dat haar buurvrouw en diens echtgenoot geen risico zouden genomen hebben. Er zouden voorts geen vragen gesteld zijn over het profiel van Jamila, noch over de relatie die verzoekster met deze buurvrouw had, noch waarom verzoeksters burens bereid waren risico's te nemen. Verzoekster wijst er nog op dat haar gehoor slechts twee uur geduurd heeft en er geen gedetailleerde vragen werden gesteld. Er zou voorts niet gevraagd zijn aan verzoekster welke de relatie was tussen haar buurvrouw Jamila en de vriendin van verzoeksters moeder. Voorts voert verzoekster aan dat haar evenmin werd gevraagd of haar schoonfamilie haar op het spoor gekomen was in Kabul, noch of ze problemen had gehad in Kabul. Verzoekster verwijst opnieuw naar het rapport "I had to run away". Verzoekster stelt tevens dat zij niet geconfronteerd werd met de bedenkingen van het Commissariaat-generaal aangaande het gegeven dat verzoekster niet wist dat haar familie naar Iran was vertrokken en kon zich dus niet verdedigen.

In een derde en laatste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht en van de artikelen 48/4, § 2 b) en c) en 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, artikel 4, § 1 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 3 EVRM.

Verzoekster verwijst naar het arrest *N. tegen Zweden* van het Hof van Justitie en voert aan dat zij als mogelijke alleenstaande vrouw in Afghanistan het slachtoffer zou kunnen worden van sociale uitsluiting, verstoting en discriminatie en dat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden. Het Hof gebruikte het woord "mogelijke", omdat er twijfel was omtrent de familiale situatie van de betrokkene en haar relaas ongeloofwaardig werd beschouwd door de Zweedse asielinstanties. Zij benadrukt dat zij weduwe is, twee minderjarige kinderen heeft, zeer slecht behandeld werd door haar schoonfamilie en reeds twee jaar in België verblijft. Verzoekster voert tevens aan dat bij het beoordelen van het openstaan van een intern vluchtalternatief rekening dient gehouden te worden met de persoonlijke omstandigheden waarin zij zich bevindt op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen wordt. Zij voert aan dat nergens in de bestreden beslissing onderzocht wordt hoe haar leven in Kabul zal zijn als weduwe, als vrouw en als moeder van minderjarige kinderen. Zij stelt dat zij veel meer moeite zal hebben om in haar onderhoud te voorzien, waardoor zij kwetsbaarder in de maatschappij zal staan en sneller het doelwit zal zijn van misdrijven. Voorts stelt zij dat het Cedoca rapport geen informatie verschaft over interne vluchtelingen in Afghanistan. Nochtans blijkt uit de voorhanden zijnde informatie dat de risico's voor interne vluchtelingen alarmerend is, en dat dit risico voor vrouwen en kinderen verschillend en veel groter is. Verzoekster verwijst desbetreffend naar een rapport van IDMC van november 2012. Tot slot geeft verzoekster aan dat het onredelijk is te stellen dat verzoekster en haar twee kinderen bij de vriendin van haar overleden moeder terecht kunnen. Verzoekster weet niet hoe zij het stelt sinds haar vlucht en men kan er niet op rekenen dat een vriendin van de overleden moeder van verzoekster, verzoekster en haar kinderen met open armen zal ontvangen. M. is geen familielid.

2.2. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een nota van het UNHCR betreffende het onderzoek naar asielaanvragen ingediend door vrouwen d.d. 14 december 2012.

Per brief van 9 juli 2013 bezorgt de verwerende partij de Raad de volgende stukken: een kopie van het gehoorverslag van de heer B.F.M. en een kopie van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 14 juni 2013. De verwerende partij wijst erop dat tijdens het gehoor werd vastgesteld dat bovengenoemde de vader is van verzoekster.

Per aangetekende brief van 15 juli 2013 stelt verzoekster dat zij zich tegen de neerlegging van deze stukken verzet en geeft aan dat haar dossier afzonderlijk dient te worden behandeld van dat van haar vader.

Per aangetekende brief van 9 september 2013 bezorgt verzoekster de Raad de volgende stukken: een attest van het OCMW van Courcelles stellende dat de heer B.F. het centrum op 17 mei 2013 heeft verlaten, een rapport van het Comité voor Kinderrechten betreffende de rechten van kinderen in Afghanistan, UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 (p. 48-62 en p. 72-81), een persartikel en een bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

De verwerende partij voegt bij de nota d.d. 15 mei 2013, ontvangen door de Raad op 21 mei 2013, een kopie van de beslissing van de heer B.F., zijnde de broer van verzoekster en een kopie van diens gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verwerende partij legt op de zitting de volgende stukken neer: SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 22 maart 2013 en SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse, 21 maart 2013. De verwerende partij stelt dat deze stukken een update bevatten van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en dat ze de veiligheidssituatie bevestigen zoals deze in het administratief dossier wordt beschreven.

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeksters raadsman in de brief van 9 september 2013 op basis van artikel 39/76, § 2 van de vreemdelingenwet de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing en hierin de bijkomende stukken kort toelicht met verwijzing naar rechtspraak. Voor zover verzoekster in dit stuk middelen en grieven ontwikkelt tegen de bestreden beslissing dient te worden opgemerkt dat dit een niet door de procedure voorzien geschrift is dat buiten de beroepstermijn werd ingediend, waardoor dit stuk om deze reden dan ook uit de debatten wordt geweerd. Het schriftelijk karakter van de procedure verbiedt immers dat nieuwe middelen buiten de beroepstermijn worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dat geldt des te meer wanneer zij elk slechts beschikken over één enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoeksters verklaringen geen geloof hechten aan haar asielrelaas.

Verzoekster baseert haar vrees voor vervolging op de angst voor haar schoonfamilie die bepaald had dat zij diende te huwen met de broer van haar overleden echtgenoot, waarop zij besloot te vluchten (stuk 15, vragenlijst, p. 3; stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Echter de manier waarop verzoekster is gevlucht, valt bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met wat zij verklaarde aangaande het profiel van haar schoonfamilie en de wel zeer beperkte bewegingsvrijheid die zij kreeg. Zo verklaarde zij dat zij gedwongen werd uitgehuwelijkt aan een commandant van Hezb-i-Islami en dat ook haar schoonbroer en schoonvader actief zijn binnen de partij (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Zij verklaarde dat haar schoonfamilie bijzonder strikt was, dat zij mishandeld werd door haar schoonvader, dat zij geen contacten mocht onderhouden met haar eigen familie en dat zij nauwelijks mocht buitenkomen, tenzij onder begeleiding van haar schoonmoeder of schoonvader (stuk 4, gehoorverslag, p.7-8).

Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster gelet op de door haar geschetste familiale context, wist weg te geraken uit het dorp en nadien uit Afghanistan, samen met haar twee kleine kinderen. Wanneer hieromtrent vragen worden gesteld verklaart zij dat de buurvrouw, die geregeld navraag kwam doen als zij geslagen werd, al eerder had aangeboden haar te helpen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Zij verklaarde dat de ochtend van de dag waarop 's avonds het huwelijk met haar schoonbroer zou worden voltrokken, zij wegvluchtte naar de bureu, onder het voorwendsel dat zij haar zoon naar de kruidenvrouw diende te brengen, en dat zij haar kleine dochter meenam omdat ze hilde. Ook stelde ze dat haar schoonouders niet thuis waren (stuk 4, gehoorverslag, p. 8) en dat haar schoonzus niets durfde te zeggen omdat er gasten waren (stuk 4, gehoorverslag, p. 8 en p.10). De buurman zou verzoekster vervolgens met de auto hebben weggebracht naar een taxistandplaats en aan de chauffeur het adres hebben gegeven van de vriendin van haar moeder in Kabul die haar zou opvangen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8).

Echter, het is geheel niet aannemelijk noch geloofwaardig dat verzoeksters schoonzus haar op de dag van haar huwelijk, waarvan de familie wist dat verzoekster zich ertegen verzette (stuk 15 ,vragenlijst, p. 3; stuk 4, gehoorverslag, p. 4), naar buiten liet gaan mét haar twee kinderen, zonder begeleiding, en dit terwijl er al gasten waren toegestroomd voor de ceremonie. Te meer verzoekster daarvoor nóóit zonder begeleiding de deur had uit gemogen. De verklaring dat verzoekster op de dag van haar 'gedwongen' huwelijk dusdanig gemakkelijk en met een simpel excuus aan haar schoonfamilie - zijnde, nota bene aan de vrouw van de man met wie zij diende te huwen en aan de zus van deze laatste - wist te

ontkomen staat haaks op de familiale situatie die zij eerder schetste en waar zij zelfs stelde dat zij als een 'beest' werd behandeld en tot in het extreme werd gecontroleerd (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 10). Een dergelijk verhaal is volstrekt ongeloofwaardig.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift beweert dat zij nooit verklaard zou hebben dat zij niet zonder begeleiding het huis mocht verlaten, dient te worden vastgesteld dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoekster gevraagd *"ging je naar buiten?"*, waarop zij antwoordde: *"Ja , als kinderen ernstig ziek werden naar hospitaal of kliniek, niet voor keelpijn of zo , ik ging niet alleen, met schoonmoeder of schoonvader."* (stuk 4, gehoorverslag, p. 7) (eigen onderlijning). Wanneer haar vervolgens gevraagd werd of zij iets kon vertellen over wat er gaande was in haar wijk, stelde zij nogmaals: *"Ik ontmoette de burens niet alleen, als ik naar buiten ging, dan gingen ze met mij."* (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Waar verzoekster aanvoert dat zij reeds in het verleden een bezoek aan de dokter als excuus had gebruikt om het huis te verlaten, stelt de Raad vast dat verzoekster de door haar weergegeven feiten verdraait. Nergens uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoekster dergelijk excuus *in het verleden* al gebruikt heeft. Het door verzoekster aangehaalde citaat betreft juist de beschrijving van de smoes die ze gebruikt had om de dag van het geplande huwelijk het huis te kunnen verlaten (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeksters schoonzus verzoekster op de dag van haar huwelijk, waarvan de familie wist dat zij zich ertegen verzette, naar buiten liet gaan mét haar twee kinderen, zonder begeleiding, en dit terwijl er al gasten waren toegestroomd voor de ceremonie, te meer verzoekster daarvoor *nóóit* zonder begeleiding de deur had uit gemogen. Waar verzoekster thans aanvoert dat zij eigenlijk niet overeenkwam met haar schoonzus, en dat het begrijpelijk is dat deze het niet zag zitten dat verzoekster de tweede vrouw van haar man zou worden, is slechts een gekunstelde *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de door haar geschetste gang van zaken alsnog aannemelijk te laten overkomen. Hetzelfde geldt waar zij stelt dat zij aan haar advocaat reeds heeft uitgelegd dat de relatie met haar schoonzus problematisch was en dat zij vaak ruzie hadden.

De Raad stelt daarnaast ook vast dat verzoekster verklaarde dat zij gedwongen werd uitgehuwelijkt aan een commandant van Hezb-i-Islami en dat ook haar schoonbroer en schoonvader actief zijn binnen de partij. Wanneer tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd hoe zij dat weet, zegt verzoekster dat de foto van Gulbuddhin in het huis hing (stuk 4, gehoorverslag, p. 4) en dat de buurvrouw het haar had gezegd (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Meer informatie kan verzoekster niet geven, omdat zo stelt zij *"in Afghanistan vrouwen niet met mannen spreken"* (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Toch is het merkwaardig dat zij beweert dat haar man 'wellicht' in gevechten is gesneuveld, terwijl zij geen enkele informatie heeft over de omstandigheden waarin hij zou zijn gedood. Mocht zij dan toch als vrouw 'onwetend' zijn gehouden over dergelijke mannenzaken, is het evenzeer onduidelijk waaruit zij afleidt dat haar man betrokken was bij 'gevechten' en in de strijd werd gedood (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4). Evenmin kan verzoekster informatie geven over de activiteiten van haar schoonvader en schoonbroer. Verzoekster weet zelfs niet wat haar 'gevreesde' schoonvader qua werk deed (stuk 4, gehoorverslag, p. 9). Verzoekster gaat er in haar verzoekschrift aan voorbij dat het haar taak is om de waarachtigheid van de voor haar relaas relevante elementen aannemelijk te maken. Van iemand die beweert gedwongen uitgehuwelijkt te zijn aan een commandant van de Hezb-i-Islami, die stelt dat dit huwelijk aan de basis zou liggen van haar beweerde problemen met haar schoonfamilie (die haar na de dood van echtgenoot gedwongen wilde uithuwelijken aan haar schoonbroer) en daarenboven beweert dat niet alleen haar echtgenoot, maar ook haar schoonvader en -broer actief zijn binnen de Hezb-i-Islami mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij haar beweringen kan staven of onderbouwen. Wanneer evenwel aan verzoekster gevraagd wordt op wat zij zich baseert om te beweren dat zowel haar voormalige echtgenoot, als haar schoonvader en -broer commandant of lid zijn van de Hezb-i-Islami, komt zij evenwel niet verder dan te stellen dat er een foto van Gulbuddhin in het huis hing, dat haar buurvrouw dit aan haar zou verteld hebben en dat haar schoonvader thuis altijd over Gulbuddhin sprak (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 7). Van iemand die beweert dat haar echtgenoot overleden is, en "wellicht" in gevechten gesneuveld is, kan wel degelijk verwacht worden dat zij meer kan vertellen over de omstandigheden waarin haar man zou overleden zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 3-4 en p. 7), te meer daar zijn overlijden aan de basis zou liggen van haar voorgehouden problemen met haar schoonfamilie. Verzoekster bleek evenwel niet in staat te vertellen hoe haar man zou overleden zijn. Evenmin bleek zij in staat de activiteiten van haar schoonvader en -broer toe te lichten. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoekster deze overwegingen geenszins ontkracht of weerlegt. Verzoekster onderneemt hiertoe nagenoeg geen enkele ernstige en concrete poging, noch brengt zij enig overtuigend argument aan waarmee zij kan aantonen dat de vragen die haar werden gesteld over het profiel van haar echtgenoot, de omstandigheden van zijn overlijden en de werkzaamheden van haar schoonfamilie werkelijk

kennelijk onredelijk zouden zijn. Door te verwijzen naar een rapport met betrekking tot de inferieure positie van de Afghaanse vrouw en naar een verhaal van een andere Afghaanse vrouw, te benadrukken dat bij sociale activiteiten mannen en vrouwen steeds gescheiden worden, en dat het huwelijk geregeld wordt door de ouders, bewijst verzoekster immers niet dat de situatie van vrouwen in Afghanistan van die aard is dat het volstrekt aannemelijk is dat zij geen enkele notie heeft over de exacte werkzaamheden van haar man en haar schoonvader of schoonbroer, noch kan toelichten in welke omstandigheden haar man nu juist overleden zou zijn. Overigens staat verzoekster het overlijden van haar echtgenoot niet.

Hoewel kan worden aangenomen dat het sociaal leven van een Afghaanse vrouw vrij beperkt is en het aannemelijk is dat zij niet van alle details van de activiteiten van haar voormalige echtgenoot en haar schoonfamilie op de hoogte is, is het geenszins aannemelijk dat verzoekster hier totaal onwetend over zou zijn. Gelet op het feit dat blijkens haar verklaringen verzoekster negen jaar lang zou getrouwd zijn met een commandant van de Hezb-i-Islami, verschillende van diens familieleden zoals zijn vader en broer lid zouden zijn geweest van deze partij, zij gedurende haar negenjarig huwelijk steeds bij haar schoonfamilie verbleven heeft, en gezamenlijk met haar schoonmoeder en schoonzus de huishoudelijke taken uitvoerden en haar schoonvader thuis blijkbaar wel sprak over Gulbuddin (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4, 7), kon van verzoekster wel degelijk verwacht worden dat zij meer zou kunnen vertellen, wat echter allerminst het geval is. De stelling dat het CEDOCA rapport geen informatie bevat over de man-vrouw relaties in Afghanistan, noch over de relatie tussen schoonvader en schoondochter doet hier niets aan af. Het feit dat verzoekster een Afghaanse vrouw is rechtvaardigt dan ook geenszins haar onwetendheid. Bovendien kan, gelet op het feit dat de dood op haar voormalige echtgenoot een uiterst ingrijpende gebeurtenis in haar leven is daar diens overlijden aan de basis ligt van haar verklaarde vervolgingsproblemen, van verzoekster een redelijk coherente kennis hieromtrent worden verwacht. Verzoekster blijft hier geheel in gebreke. Voorgaande vaststellingen doen dan ook volledig afbreuk aan de waarachtigheid van verzoeksters beweerde gedwongen huwelijk met een commandant van de Hezb-i-Islami, het overlijden van haar echtgenoot, en een verplicht huwelijk met haar schoonbroer na het overlijden van haar echtgenoot. Ook de algemene bemerkingen dat het relaas moet worden getoetst aan objectieve gegevens elementen ondersteund door rapporten over vrouwen in Afghanistan, hetgeen onderstreept werd in een rapport van de International Association of Refugee Law Judges doet hier geen afbreuk aan. Zelfs rekening houdend met de situatie voor vrouwen in Afghanistan op basis van rapporten is het niet aannemelijk dat verzoeksters kennis omtrent dergelijke fundamentele elementen dermate beperkt is.

Waar verzoekende partij aanvoert dat er een schending voorligt van de zorgvuldigheidsplicht vermits er – gelet op de snelheid waarmee het interview werd afgenomen – niet diep zou zijn ingegaan op haar vluchtmotieven, dient erop te worden gewezen dat de duur van het gehoor geenszins een indicatie uitmaakt van de grondigheid en volledigheid ervan. Verzoekende partij specificeert evenmin welke asielmotieven niet in overweging werden genomen.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster geen melding van problemen maakt tijdens haar verblijf in Kabul, hetgeen verzoeksters voorgehouden vrees ernstig relativeert. Verzoekster verklaarde nog drie weken in Kabul te zijn verbleven waarbij zij de tijd nam om, met de hulp van de man van de vrouw die haar opving, de taskara's voor haar, haar twee kinderen en haar broer te regelen, alsook een paspoort voor zichzelf aan te vragen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8 -9). Binnen de familiale situatie die zij schetst kan redelijkerwijs worden aangenomen dat haar schoonfamilie razend heeft gereageerd op haar 'verdwijning', al zeker de dag zelf van het huwelijk. Op die manier moeten zij al snel zijn uitgekomen bij de buurvrouw, de enige persoon in het dorp waarmee verzoekster sociale contacten onderhield (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 7). Dat verzoeksters schoonfamilie aldus niet te weten zou zijn gekomen waar zij verbleef, of wie haar heeft geholpen kan dan ook niet worden geloofd. Daar waar verzoekster aanvoert dat haar niet gevraagd werd of haar schoonfamilie haar op het spoor gekomen was in Kabul, noch of ze problemen had gehad, is niet relevant. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in de drie weken voor haar vertrek uit Afghanistan in Kabul verbleven heeft, dat zij hierbij de tijd nam om, met de hulp van de man van de vrouw die haar er opving, de taskara's voor haar, haar twee kinderen en haar broer te regelen, alsook een paspoort voor haarzelf aan te vragen (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5, 8, 9). Op geen enkel ogenblik gaf verzoekster aan dat zij in Kabul problemen zou gehad hebben of dat haar schoonfamilie haar daar opgespoord had. Indien verzoekster ook in Kabul problemen met haar schoonfamilie heeft gekend, kan overigens worden verwacht dat zij dit meldt aan de asielinstanties bij de uiteenzetting van haar relaas. Verzoeksters verwijzing naar en citaat uit het rapport van Human Rights Watch "I had to run away" volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, in gebreke.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster aan de vriendin van haar moeder/tante en diens man die haar in Kabul hadden geholpen met het regelen van documenten en tickets, na haar vertrek niets meer heeft laten weten, noch dat zij bij/via hen informeerde naar de situatie van haar buurvrouw in het dorp en naar de mogelijke (re)acties van haar schoonfamilie na haar plotse vertrek of mogelijke ontwikkelingen die zich in dit verband kunnen hebben voorgedaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9). Door niet te informeren geeft verzoekster blijk van een grote desinteresse in wat er zich mogelijks nog kan hebben voorgedaan, zowel naar haar behulpzame burens toe, als naar haar eigen situatie toe. Deze houding doet afbreuk aan verzoeksters geloofwaardigheid.

De geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas, komt verder in het gedrang door de verklaringen van verzoeksters broer F.. Uit het gehoorverslag van verzoeksters broer F. (waarvan een kopie werd toegevoegd aan de verweernota) blijkt dat hij zelf zeer weinig weet te vertellen over de schoonfamilie van zijn zus. Zo kent hij wel de naam van haar man, maar niet de naam van de schoonbroer met wie ze diende te huwen, noch de naam van haar schoonvader (gehoorverslag, p.7), noch weet hij iets anders te vertellen over haar schoonfamilie, zelfs niet de precieze plaats waar zijn zus na haar huwelijk ging wonen of dat haar man betrokken was bij Hezbi Islami (gehoorverslag, p. 3, 9). Aangezien verzoekster en haar broer samen vanuit Iran naar Europa zijn gereisd en verzoeksters broer eveneens stelt dat de schoonfamilie van verzoekster aan de basis van alle problemen ligt (gehoorverslag, p. 2, 4, 5, 7), is het niet aannemelijk dat verzoeksters broer dermate weinig afweet over de elementen die de kern van het asielrelaas uitmaken. De onwetendheid van verzoeksters broer doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters gehele asielrelaas. Verzoeksters geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeksters broer, wanneer hem gevraagd wordt of hij de personen herkent op de foto, die door verzoekster werd neergelegd, van haar en haar twee kinderen, een man en een vrouw, zegt haar broer dat de man de bruidegom is en de vrouw zijn eigen moeder (gehoorverslag CGVS p. 9), terwijl verzoekster had verklaard dat de vrouw op de foto haar schoonmoeder was (stuk 4, gehoorverslag CGVS p.7).

De vaststelling dat verzoeksters broer nauwelijks iets weet te vertellen over de schoonfamilie van zijn zus, en dat hij beweert dat de vrouw op een foto van zijn zus zijn eigen moeder is, terwijl verzoekster juist beweert dat het haar schoonmoeder betreft, alsook het gegeven dat verzoekster onwetend is over haar echtgenoot, de omstandigheden van diens overlijden en de activiteiten van haar schoonfamilie, ondergraven verder verzoeksters bewering gehuwd te zijn geweest met een commandant van Hezbi-Islami, alsook een prille weduwe te zijn die problemen kreeg met haar schoonfamilie.

Haar geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de verklaringen van verzoeksters vader zoals opgenomen in diens gehoorverslag dat samen met zijn beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen per brief van 9 juli 2013 werd toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier.

Verzoekster verzet zich in haar brief van 15 juli 2013 en ter terechtzitting tegen het feit dat de verwerende partij voormelde stukken aan het rechtsplegingsdossier toevoegt. Verzoekster stelt hierbij dat haar vader haar heeft uitgehuwelijkt en dat zij heeft uitgelegd dat *“een van de vervolgingsactoren die zij heeft gevlucht haar vader was”* en het Commissariaat-generaal aan verzoeksters vader heeft uitgelegd dat verzoekster hier verblijft. De Raad stelt vast dat de door de verwerende partij neergelegde stukken conform de voorwaarden van artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet werden neergelegd en neemt ze dan ook in overweging. Wat de bezwaren van verzoekster betreft dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat verzoekster het feit dat haar vader haar heeft uitgehuwelijkt als reden heeft opgegeven voor haar vrees in vluchtelingenrechtelijke zin noch haar vader op enige wijze heeft aangeduid als zijnde een “vervolgingsactor”. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoekster melding van de problemen met haar schoonfamilie als zijnde de enige reden waarom zij haar land diende te verlaten. Overigens dient te worden opgemerkt dat verzoeksters vader zelf verklaarde dat hij reeds in Hongarije op de hoogte was van het feit dat verzoekster in België verbleef (gehoorverslag, p. 7).

Uit dit gehoorverslag blijkt tevens dat verzoeksters vader vooreerst geen melding maakte van verzoekster wanneer gevraagd werd naar de namen en leeftijden van zijn kinderen (gehoorverslag, p. 2) Pas wanneer hem, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, werd gevraagd wie F.,

verzoekster, is, gaf hij schoorvoetend toe dat verzoekster zijn dochter is (gehoorverslag, p. 5). Zowel verzoekster als haar broer F. geconfronteerd met de informatie van de asielaanvraag van hun vader in Hongarije hebben ontkend daar iets vanaf te weten, meer nog ze beweerden dat hij onmogelijk hun vader kon zijn (stuk 4, gehoorverslag verzoekster, p. 6) (gehoorverslag F., p. 5-6). Overigens verklaarde verzoeksters vader op de vraag of hij zijn dochter en zoon F. al gezien had in België en nadat hem verteld werd dat zijn kinderen hem verzwegen hadden het volgende: *“De andere Afghanen zeggen dat als je hier bent met een grote familie, dan maak je geen kans op papieren, het zijn mijn kinderen, ik heb de waarheid gezegd ik kan niet terug naar Afgh.”* (gehoorverslag, p. 7).

2.6. Gelet op voorgaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat verzoekster de Belgische asielinstanties bewust tracht te misleiden. Verzoekster maakt haar huwelijk met een Hezb Islami commandant, diens overlijden en haar problemen met haar schoonfamilie geenszins aannemelijk. Op basis van wat voorafgaat meent de Raad dat verzoekster haar werkelijke familiale situatie en het bestaan van een sociaal-familiaal netwerk tracht te verhullen en alle middelen aanwendt om zich toch maar voor te doen als een alleenstaande Afghaanse vrouw.

Desbetreffend kan nog worden opgemerkt dat verzoekster zelfs bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de tolk vraagt om haar te waarschuwen als ze andere dingen zegt dan haar broer F. (stuk 4, gehoorverslag, p. 1). Een dergelijke houding in het licht van het voorgaande wijst nogmaals op verzoeksters intentie de Belgische asielinstanties te misleiden en doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt opgemerkt dat verzoekster in het gezelschap verkeert van haar broer F., stelt de Raad vast dat verzoekster per brief van 9 september 2013, een attest overmaakt van “Le Service Social Central Secteur de Courcelles”, waarin gesteld wordt dat haar broer van 7 september 2012 tot 17 mei 2013 een opvangplaats heeft gekregen. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat haar broer naar het buitenland is vertrokken zonder haar en haar twee kinderen. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoekster dat haar broer het centrum waar hij verbleef zonder iets te zeggen heeft verlaten en dat zij bijgevolg momenteel niet weet waar hij zich bevindt en dat zij alleen met haar twee minderjarige kinderen achterblijft. De Raad acht dergelijke verklaringen evenmin aannemelijk. Er is geen enkele reden voorhanden waarom verzoeksters broer zonder aan verzoekster iets te laten weten plots zomaar zou vertrekken. Bovendien ligt hier geen enkel objectief bewijs van voor. Een attest van “Le Service Social Central Secteur de Courcelles”, waarin gesteld wordt dat haar broer van 7 september 2012 tot 17 mei 2013 een opvangplaats heeft gekregen, geeft bezwaarlijk enige informatie omtrent zijn verblijfplaats op heden. De Raad kan zich gelet op de hoger gedane vaststellingen niet van de indruk ontdoen dat de verklaring van het plotse verdwijnen van verzoeksters broer dan ook enkel is ingegeven teneinde aannemelijk te maken dat zij een alleenstaande Afghaanse vrouw is. Dat verzoekster het slachtoffer zou kunnen worden van haar broer die haar zou kunnen uithuwelijken is hoe dan ook slechts een speculatie.

Hoe dan ook, merkt de Raad op dat verzoekster samen met haar kinderen gedurende drie weken bij een vrouw en diens echtgenoot in Kabul zijn verbleven (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Hoewel verzoekster deze vrouw op het Commissariaat-generaal meerdere malen omschrijft als een vriendin van haar moeder, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken louter sprak over haar tante. Zo werd opgetekend: *“Ik vroeg hulp aan mijn bureu. Zij brachten mij naar Kaboel, naar mijn tante. Haar man hielp me te reizen tot Iran.”* (stuk 15, vragenlijst, p. 3) (eigen onderlijning). In de verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken werd het volgende opgetekend: *“Tot Iran werd de reis geregeld door de man van haar tante aan moederszijde.”* (stuk 15, verklaring, vraag 35) (eigen onderlijning). Het woordgebruik op de Dienst Vreemdelingenzaken (mijn tante en tante aan moederzijde) wijst duidelijk op het bestaan van een familieband. Er dient te worden opgemerkt dat het aangeven van een familieband losstaat van een bepaalde aanspreekvorm of titel. Gelet op voorgaande verklaringen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters verklaring op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het slechts om een vriendin van verzoeksters moeder zou gaan, die zij enkel “tante” noemt.

Daargelaten de vraag of het werkelijk om verzoeksters tante en oom in een familierechtelijke betekenis gaat in Kabul wordt opgemerkt dat verzoekster en haar kinderen gedurende een drietal weken bij hen in Kabul zijn verbleven en dat zij haar verregaande hulp hebben geboden zoals hoger reeds toegelicht teneinde Afghanistan te verlaten (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5, 8). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster en haar kinderen opnieuw bij hen terecht kunnen.

Waar verzoekster verwijst naar en citeert uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de situatie voor vrouwen in Afghanistan (N. v. Sweden, Application n°. 23505/09, 20 juli 2010), een conclusie van UNHCR van 1985 en een Resolutie van 24 september 2010 en aangeeft dat vrouwen beschouwd kunnen worden als een sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag, stelt de Raad vast dat verzoekster er volledig aan voorbijgaat dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door haar naar voor gebrachte asielrelaas. Betreffende verzoeksters huidige bewering dat jonge Afghaanse vrouwen zoals verzoekster beschouwd kunnen worden als een sociale groep in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), wijst de Raad erop dat het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

Voor zover verzoekster met betrekking tot de situatie van vrouwen in Afghanistan de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 bijbrengt, stelt de Raad vast dat ook het UNHCR besluit dat “afhankelijk van de omstandigheden” vrouwen in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming. Het is slechts bij onderzoek van deze omstandigheden dat kan worden uitgemaakt of Afghaanse vrouwen in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming. *In casu* kan echter geenszins geloof worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden profiel van een alleenstaande vrouw, die mishandeld is geweest en op de vlucht is voor haar schoonfamilie ingevolge de weigering van een gedwongen huwelijk. Gelet op deze specifieke en individuele “omstandigheden” komt verzoekster niet in aanmerking voor internationale bescherming.

Waar verzoekster nog opwerpt dat er aan de CEDOCA dienst geen enkele vraag werd gesteld omtrent de gender gerelateerde vervolgingen in Afghanistan, noch omtrent de praktijk waarbij weduwen gedwongen aan hun schoonbroer worden uitgehuwelijkt, noch omtrent de gevolgen voor een vrouw die aan haar schoonbroer was beloofd en is gevlucht noch omtrent de gevolgen hiervan voor de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat nu er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde profiel van “alleenstaande vrouw” en zij bijgevolg evenmin aantoonde zich in een kwetsbare positie te bevinden in geval van terugkeer naar haar land van herkomst deze informatie verder niet relevant zou zijn. Ook waar verzoekster verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde nota van het UNHCR waarbij het belang van artikel 57/7bis vreemdelingenwet in geval van gendergerelateerde daden van vervolging besproken wordt, is gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas niet dienstig.

2.7. De Raad erkent dat verzoekster eventueel in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat haar minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekster stelt dat zij twee kinderen heeft en dat niet werd onderzocht wat er met hen zal gebeuren, stelt de Raad vast dat verzoekster, geen concrete elementen aanvoert waaruit kan blijken dat haar kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoekster enige problematiek in verband met haar kinderen heeft aangebracht als reden waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten of als reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren. Verzoekster gaat er bovendien aan voorbij dat er aan de problemen met haar schoonfamilie geen geloof kan worden gehecht, waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op haar bewering dat zij en haar kinderen problemen zullen hebben met haar schoonfamilie teneinde aannemelijk te maken dat zij en haar kinderen in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Mede gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoeksters asielrelaas is de stelling dat haar schoonfamilie de kinderen zullen meenemen en ze gescheiden zullen zijn van hun moeder, slechts een bewering. De aanbevelingen van het UNHCR zijn dan ook niet relevant. Ook het door verzoekster aangehaalde rapport van Human Rights Watch kan in casu niet dienstig worden ingeroepen nu de door haar geciteerde paragraaf betrekking heeft op de voorgedijregeling in het geval Afghaanse ouders gescheiden zijn, terwijl verzoekster geen gescheiden vrouw is, maar juist beweert een jonge weduwe te zijn.

In zoverre verzoekster onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 in de zaak MM tegen Ierland (C-277/11) aanvoert dat de Commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een

asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is weliswaar de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Echter, het is aan de asielzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Uit het voornoemde arrest afleiden dat het Hof van Justitie aldus gesteld heeft dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in de uitoefening van haar bevoegdheid tevens een onderzoek moet voeren met betrekking tot elementen die niet door verzoekster werden aangebracht is een te verregaande interpretatie van het geciteerde arrest, die niet kan worden bijgetreden. Immers, uit een eenvoudige lezing van de door verzoekster geciteerde overweging blijkt dat het Hof van Justitie de samenwerkingsplicht beperkt tot “de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen die niet volledig, actueel of relevant zijn” (eigen onderlijning). Er is derhalve slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht

Zoals reeds gesteld, voert verzoekster geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat haar kinderen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster enige problematiek in verband met haar kinderen heeft aangebracht als reden waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten of als reden waarom zij niet zouden kunnen terugkeren.

Het rapport van het Comité voor Kinderrechten dat door verzoekster wordt bijgebracht volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekster en haar kinderen in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, mede gezien de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, in gebreke.

2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoekster maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster onder verwijzing van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet nog stelt dat moet worden nagegaan dat zij en haar kinderen ingeval van terugkeer risico's lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling en dus ook de vraag naar de toegang tot onderwijs en medische behandeling dient te worden gesteld, stipt de Raad aan dat diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet aan te tonen. Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster met betrekking tot de toegang tot onderwijs en medische behandeling niets concreet aanbrengt. Ook de loutere verwijzing naar bepaalde rechtsleer inzake artikel 3 EVRM toont in hoofde van verzoekster en haar kinderen evenmin een schending van artikel 3 EVRM aan.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Zoals hoger reeds uiteengezet kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters bewering een alleenstaande vrouw te zijn. Voorts is de Raad van mening dat verzoekster in Kabul over familie minstens goede vrienden beschikt die haar en haar twee kinderen kunnen opvangen. Zoals reeds gesteld zijn verzoekster en haar kinderen gedurende een drietal weken bij haar tante en diens echtgenoot in Kabul verbleven en hebben zij haar verregaande hulp geboden zoals hoger reeds toegelicht teneinde Afghanistan te verlaten (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5, 8). Er is geen enkele reden voorhanden dat verzoekster en haar kinderen niet bij hen zouden terecht kunnen.

In zoverre verzoekster verwijst naar de situatie van interne vluchtelingen in Afghanistan, merkt de Raad op dat verzoekster niet dienstig kan steunen op het rapport *Research study on the protection of internally displaced persons* in Afghanistan van de IDMC (d.d. november 2012), nu dit de situatie beschrijft van vrouwen die sociaal geïsoleerd zijn en niet kunnen steunen op de traditionele beschermingsmechanismen, terwijl reeds werd vastgesteld dat verzoekster haar profiel van alleenstaande Afghaanse vrouw niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien gaat verzoekster er aan voorbij dat uit haar verklaringen blijkt dat zij gedurende meerdere weken voor haar komst in Kabul heeft verbleven, waar zij werd opgevangen in het gezin van haar tante/ vriendin van haar overleden moeder (die verzoekster overigens tijdens haar gehoor tot zesmaal toe “tante” noemt, (zie gehoorverslag, p. 4-5, 8-9). Tijdens haar verblijf hielp verzoeksters “tante” haar met het bekomen van de nodige documenten, en betaalde haar echtgenoot de tickets voor verzoeksters reis naar Iran. Verzoekster kan dan ook geenszins volhouden dat zij bij terugkeer naar Kabul het slachtoffer zal zijn van sociale uitsluiting, verstoting en discriminatie. Waar verzoekster verwijst naar het arrest *N. tegen Zweden*, waarbij de betrokkene als mogelijke alleenstaande vrouw in Afghanistan vrouw het slachtoffer zou zijn van sociale uitsluiting, verstoting en discriminatie dient er opnieuw op te worden gewezen dat verzoekster haar asielaanspraak noch haar profiel van alleenstaande Afghaanse vrouw aannemelijk heeft gemaakt en dat er geen enkele reden voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster en haar kinderen niet bij haar familie minstens goede vrienden in Kabul zouden terecht kunnen. Dat verzoekster thans niet weet hoe M. het stelt doet hier geen afbreuk aan.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het arrest *Singh* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In voormeld arrest wordt echter vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkene betwisten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. *In casu* brengt verzoekster geen relevante documentatie omtrent haar problemen of nationaliteit bij. Haar nationaliteit wordt trouwens niet betwist. De verwijzing naar het ‘Singh-arrest’ is aldus niet dienstig.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet blijkt wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*” van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*” van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat uit de ter terechtzitting neergelegde update inzake de recente evolutie van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Kabul in het bijzonder (SRB “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*” van 22 maart 2013 en SRB “Afghanistan” “*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*” van 21 maart 2013) blijkt dat hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als

ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat de veiligheid in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de "Afghan National Security Forces" (ANSF) steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de "Armed opposition Groups" (AOG), zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de medium-lange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op de "International Military Forces" (IMF) en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha-meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als collateral damage. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen "Improvised explosive Devices" (IED's) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren (SRB p. 8-11).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een "solide verbetering" is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met IED's meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Ter terechtzitting werpt de verzoekende partij op dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om deze stukken in te zien en meent dat hierdoor de rechten van verdediging geschonden zijn. De Raad acht de rechten van verdediging geenszins geschonden nu deze zaak ter zitting werd geschorst teneinde verzoekster en haar raadsman de mogelijkheid te geven deze informatie in te zien en teneinde hun argumenten mondeling bij te brengen. Hierbij moet worden vastgesteld dat zij desbetreffend ruimschoots de tijd hebben gekregen om deze stukken in te kijken en de mogelijkheid gehad hebben om mondeling op de inhoud ervan te antwoorden. Dat de verzoekende partij wel degelijk de stukken heeft ingezien blijkt uit haar verdere reactie. Verzoekster geeft aan dat volgens de UNHCR Guidelines de provincie Kabul tot de meest gevaarlijke provincies van Afghanistan behoort en dat ter zitting neergelegde SRB's geenszins in overeenstemming zijn met de UNHCR Guidelines. De Raad stelt

echter vast dat de UNHCR Guidelines niet enkel de situatie in de provincie Kabul bespreken, hetgeen niet relevant is gezien in casu de situatie in de stad Kabul werd beoordeeld, maar dat zij wel degelijk ook de situatie in de stad Kabul bespreken. Opnieuw stelt de Raad in overeenstemming met voormelde informatie (SRB's) vast dat ook in de UNHCR Guidelines nog steeds tot uiting komt dat de aanslagen in Kabul geconcentreerd zijn rond high-profile doelwitten, het geweld in Kabul niet aanhoudend is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

Het door verzoekster bijgebrachte persartikel en het bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen bevat geen informatie omtrent de veiligheidssituatie in de stad Kabul en kan bijgevolg evenmin afbreuk doen aan voormelde specifieke informatie omtrent de veiligheidssituatie in de stad Kabul.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de actuele situatie in de stad Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoekster gelet op de internationale luchthaven.

Zoals reeds gesteld gaf verzoekster aan dat de ter zitting neergelegde SRB's geenszins in overeenstemming zijn met de UNHCR Guidelines. Zij licht toe dat er volgens de UNHCR Guidelines die zij heeft bijgebracht rekening dient te worden gehouden met de humanitaire situatie wanneer zij terugkeert naar Kabul en verwijst specifiek naar de toegang tot de gezondheidszorg en onderwijs. In het dienaangaande door haar bijgebrachte deel van de UNHCR Guidelines (pagina 80) onderstreept zij dat volgens UNHCR ook rekening moet worden gehouden met de beperkingen op deelname aan het publieke leven, in het bijzonder voor vrouwen. De Raad stelt echter vast dat het UNHCR inderdaad stelt dat rekening moet worden gehouden met de toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg en mogelijkheid tot deelname aan het publieke leven in het bijzonder voor vrouwen, doch koppelt dit steeds aan de veiligheidssituatie aldaar. Aangezien uit hoger vermelde informatie blijkt dat de aanslagen in Kabul geconcentreerd zijn rond high-profile doelwitten, blijkt geenszins dat de gezondheidszorg en het onderwijs in het gedrang zouden komen, noch dat burgers, waaronder eventueel vrouwen door de veiligheidssituatie aldaar gehinderd zouden zijn om het huis te verlaten en deel te nemen aan het leven buitenshuis. Opnieuw wijst de Raad erop dat verzoekster geenszins aannemelijk heeft gemaakt een alleenstaande vrouw te zijn en dat er zoals reeds gesteld geen enkele reden voorhanden is dat verzoekster en haar kinderen niet bij familie in Kabul zouden terecht kunnen. Verzoekster brengt ook geen concrete aanwijzingen naar voor dat de gezondheidszorg of het onderwijs in Kabul niet toegankelijk zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoekster in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster doorheen haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, benadrukt de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF